

Ágh István

Túl a Dunán

Túl a Dunán és innen,
Budán, de mindkét parton,
amerre látok, minden
enyém, bár köztulajdon,

kint, előttem a földön
mintha az éj ömölne,
Fekete-erdőből a
még feketébb öbölbe,

talán a sötétséget
azért szabta az Isten,
hogy az izgága embert
álomba csöndesítse,

ha sötét, akkor fény is,
megvilágít, ha elfed,
de nem a sötét fénylik,
csupán a fénynek enged,

amott a Duna-parton
égről függő csillárok,
világos ablakomban,
nézi magát a város,

mint Kukoricza Jancsi,
a pusztán tüzet látott,
nézem a túlsó parti
szikrázó csillagtábor,

valaki súgja, Pista,
ki ne mozdulj a házból,
zsványok fészekalja
minden sarok, sikátor.

Vénemberek vendégsége

Mikor megtudják, hogy baj van,
indulnak az aggastyánok,
szegény egyedül hagyottnak
várásolnak társaságot,

szemükben a fény föléléd,
vidáman köszöntik egymást,
bort hoznak, és feleségük
kezeiből meleg pogácsát,

csak az udvarias frázist
meg ne ismételték volna,
hogyan vagy?, és mindenkit elvisz
az áradó panasz sodra,

mindig akad szerencsétlen
valaki a társaságban,
hályog borult fél szemére,
kínozza csípőkopása,

vénemberesen időznek,
vendégségük torban végzi,
a halottal együtt élve,
aki épp lehetne ők is,

nem megy férjhez, nem is nőül,
aki már halálát várja,
a hiányzó társak nélkül
alig vannak valahányan,

eljött, aki jönni képes,
ahhoz, aki nem tud járni,
melyikük marad le végleg,
arra senki sem kíváncsi,

nem gondolja búcsúzásnál
a vendég, hogy vissza sem tér,
csak a ház, mint sötét raktár
visszhangzik még néhány lépést.

Különös felvétel

Ez a járóbot a betonnak döntve,
 csak egy fénykép egy szerény síremlékről?
 vagy a felvétel megszerkesztett ötlet,
 hogy a néző meglátva eltűnődjön?
 rejtélyes kompozíciónak higgye,
 ott hagyta, aki hiányzik a képről?
 valaki a fotó keretén kívül
 épp az, aki a látványt képre vette,
 vagy egy másik, aki talán el is tűnt,
 járóbotja segítségével nélkül?

Géczi János

Vers a vénségről, hullaviasszal

Az óvodakert a templomdomb alján
 az egykori temető helyén volt.
 Ma úgy vélem, ennek köszönhető,
 hogy antropológus lettem.
 Háromtól hatéves korig a sárga
 homokban lelt csontokkal játszottam,
 olykor, a dajkák rémületére,
 kis ütéstől széteső lapban
 hullaviaszt is találtam. Kértek,
 de nem elégszer, hagyjam békén
 az öregeket, ne rángassam őket
 a napvilágra.

Szorogtam? Nem!

De hetven éven át nyugtalanított,
 milyen leszek vénen. Mindig vissza-
 rettentem attól, hogy megtudjam,
 pedig magamat sokféle módon
 öregbíthettem volna. Az ifjúság
 kultuszában éltem az időmet,
 becsukva a korszak zárkájába,
 s ez helyénvaló, ha valaki tanár.
 Ifjúként és felnőttként bízam,
 hogy a *Faust*ért rajongok majd